

DE GEESTENJAGER

De vloek

'Wees
gewaarschuwd:
dit boek is
écht eng!'

The Times

JOSEPH DELANEY

HOOFDSTUK
1
DE KOEDODER VAN PAARDENWED

Toen ik de eerste schreeuw hoorde, wendde ik me af met mijn handen tegen mijn oren. Ik duwde zó hard dat mijn hoofd er pijn van deed. Op dat moment kon ik niets doen. Maar ik blééf het geluid horen: de schreeuw van een priester in nood, en het duurde lang voor de kreet eindelijk wegstierf.

Dus stond ik huiverend in de donkere schuur, luisterde naar de regendruppels op het dak en verzamelde moed. Het was een regenachtige nacht en het zou alleen maar erger worden.

Tien minuten later arriveerden de delver en zijn knecht en ik rende naar de deur van de schuur. Het waren twee grote mannen, ik reikte amper tot hun schouders.

‘Waar is meester Johannes Gregorius, jongen?’ vroeg de delver ongeduldig. Hij tilde zijn lantaarn op en keek wantrouwig rond. Zijn ogen stonden helder en scherp. De mannen hadden allebei geen trek in onzin.

‘Hij is ziek,’ zei ik en probeerde de zenuwen die mijn stem lieten trillen in bedwang te houden. ‘Hij ligt al de hele week met een zware griep in bed, dus heeft hij mij gestuurd. Ik ben Tom Wachter, zijn leerling.’

De delver bekeek me van top tot teen als een doodgraver die de maat voor mijn grafkist nam. Toen trok hij een wenkbrauw zo hoog op, dat hij onder de rand van zijn druipnatte pet verdween.

‘Goed, meneer Wachter,’ zei hij met een vleugje sarcasme in zijn stem. ‘We zijn klaar voor uw instructies.’

Ik stopte mijn linkerhand in mijn broekzak en trok de schets tevoorschijn die de steenhouwer had gemaakt.

De delver zette de lantaarn op de aarden vloer, keek met een meewarig hoofdknikje naar zijn knecht, nam de schets aan en bestudeerde hem.

De instructies van de steenhouwer lieten de maten zien van de put die gegraven moest worden. Na een paar tellen schudde de delver zijn hoofd nog eens, knielde neer naast de lantaarn en hield het papiertje dicht bij het licht. Hij fronste toen hij weer overeind kwam.

‘De put moet negen voet diep zijn. Hier staat zes.’

De delver verstond zijn vak, dat was duidelijk. De standaardput voor een boeman is zes voet diep, maar voor een doder, de gevaarlijkste boeman van allemaal, is negen voet de

norm. En we hadden absoluut met een doder te maken, dat bewees het gegil van de priester, maar er was geen tijd om negen voet diep te graven.

‘We moeten het ermee doen,’ zei ik. ‘Bij het eerste licht moet hij klaar zijn, anders is het te laat en is de priester dood.’

Tot dat moment waren het allebei grote mannen met grote laarzen geweest die blaakten van zelfvertrouwen. Nu waren ze opeens zenuwachtig. Ze wisten wat er aan de hand was door het briefje dat ik had gestuurd om hen te laten komen. Ik had ondertekend met de naam van de geestenjager om te zorgen dat ze onmiddellijk kwamen.

‘Weet je goed wat je doet, jongen?’ vroeg de delver. ‘Kun je het aan?’

Ik keek hem recht in zijn ogen en deed mijn best om niet te knippen. ‘Ik heb al een goed begin gemaakt,’ zei ik, ‘door de beste delver en zijn knecht uit het graafschap te laten komen.’

Het was een goede ingeving, het gezicht van de delver brak open in een glimlach. ‘Wanneer komt de deksteen?’ vroeg hij.

‘Ruim voor zonsopgang. De steenhouwer komt hem zelf brengen. Dan moeten we klaar zijn.’

De delver knikte. ‘Wijs ons de weg, meester Wachter. Laat maar zien waar we moeten graven.’

Er klonk ditmaal geen sarcasme in zijn stem. Hij was zakelijk. Hij wilde het werk snel af hebben. Dat wilden we allemaal en er was weinig tijd, dus ik deed mijn kap op en, met de staf van de geestenjager in mijn linkerhand, ging ik hen voor in de koude dichte motregen.

Hun kar stond buiten, het gereedschap afgedekt met een waterdichte doek. Het paard stond geduldig tussen de dissel en dampte in de regen.

We staken het modderige veld over en volgden de meidoornheg naar de plaats waar hij eindigde: onder de takken van een oeroude eik op de grens van het kerkhof. De put moest vlak bij gewijde grond komen, maar niet té dichtbij. De grafstenen stonden een pas of twintig verderop.

‘Graaf de put zo dichtbij als je kunt,’ zei ik en ik wees naar de voet van de eik.

Ik had heel wat putten gegraven onder de toezienende blik van de geestenjager. In geval van nood zou ik hem zelf gegraven hebben, maar deze mannen waren vaklui en ze zouden snel werken.

Terwijl ze hun gereedschappen gingen halen, drong ik door de heg heen en ging tussen de grafstenen door naar de oude kerk. Hij was slecht onderhouden, er misten dakpannen en hij had al jaren geen lik verf meer gezien. Ik deed de zijdeur open, die krakend en piepend meegaf.

De oude priester lag er nog steeds, plat op zijn rug bij het altaar. De vrouw zat geknield op de vloer bij zijn hoofd en hilde. Het enige verschil was dat de kerk nu baadde in het licht. Ze had in de sacristie kaarsen gezocht en ze allemaal aangestoken. Het waren er minstens honderd, in groepjes van vijf of zes bij elkaar. Ze had ze op de banken gezet en op de vensterbanken, maar de meeste stonden op het altaar.

Terwijl ik de deur sloot, joeg een tochtvlaag door de kerk die de kaarsvlammen deed flikkeren.

De vrouw keek naar me op met een betraand gezicht. ‘Hij is stervende,’ zei ze met een stem vol pijn. ‘Waarom duurde het zo lang voordat je kwam?’

Ik had er twee dagen voor nodig gehad om hier te komen, nadat we in Schapeneind het bericht hadden ontvangen. Het was meer dan dertig mijl naar Paardenwed en ik was niet onmiddellijk vertrokken. De geestenjager was te ziek om uit bed te komen en hij had geweigerd me alleen te laten gaan.

Gewoonlijk liet de geestenjager zijn leerlingen niet alleen werken voordat ze op z'n minst een jaar in de leer waren. Ik was nog maar net dertien en ik was nog geen zes maanden bij hem. Het was zwaar en angstaanjagend werk, waarbij je vaak te maken had met wat wij ‘het duister’ noemden. Ik had geleerd hoe je moest afrekenen met heksen, geesten, boemannen en andere kwaadaardige wezens. Maar kon ik deze klus klaren?

Er moest een boeman gebonden worden, wat, als het goed werd gedaan, niet ingewikkeld was. Ik had het de geestenjager twee keer zien doen. Beide keren had hij goede delvers laten komen en was het werk gladjes verlopen. Maar deze klus was een beetje anders. Er waren complicaties.

De priester was namelijk niemand minder dan de broer van de geestenjager. Ik had hem één keer eerder gezien tijdens een bezoek aan Paardenwed in de lente. Hij had ons aangestaard en met een van woede vertrokken gezicht een enorm kruis geslagen.

De geestenjager had hem niet eens aangekeken, want ze gingen niet met elkaar om en ze hadden elkaar al meer dan veertig jaar niet gesproken. Maar het bleef familie en daarom had hij me toch naar Paardenwed gestuurd.

‘Priesters!’ had de geestenjager gebriest. ‘Waarom bemoeien ze zich niet gewoon met hun eigen zaken? Waarom moeten ze overal hun neus in steken? Dacht hij dat hij een doder aankon? Laat mij mijn werk doen, dan kunnen anderen hún werk doen.’

Uiteindelijk was hij gekalmeerd en had me urenlang gedetailleerde aanwijzingen gegeven over wat er gebeuren moest. Hij had me de namen en adressen van de delver en steenhouwer gegeven die ik moest inhuren. Hij had me ook de naam van een dokter gegeven, de enige die mocht komen. Dat was

nog zoiets; de dokter woonde een eindje weg. Ik moest hem een boodschapper sturen en kon alleen maar hopen dat hij meteen zou komen.

Ik keek naar de vrouw, die het voorhoofd van de priester zachtjes bette met een doek. Zijn vettige, lange steile haar was uit zijn gezicht gestreken en zijn ogen rolden koortsig in hun kassen. Hij had niet geweten dat de vrouw de geestenjager om hulp had gevraagd. Als hij dat wel had geweten zou hij ertegen zijn geweest, dus het was maar goed dat hij me nu niet kon zien.

De tranen liepen uit de ogen van de vrouw en glinsterden in het kaarslicht. Ze was zijn huishoudster, niet eens familie, en ik bedacht dat hij erg goed voor haar moest zijn geweest dat ze nu zo overstuur was. ‘De dokter komt eraan,’ zei ik, ‘en dan krijgt hij iets tegen de pijn.’

‘Hij heeft zijn hele leven pijn geleden,’ antwoordde ze. ‘Ik ben ook een grote last voor hem geweest. Het heeft hem bang gemaakt voor de dood. Hij is een zondaar en hij weet waar hij heen gaat.’

Wat hij ook was, wat hij ook gedaan had, dit verdiende de oude priester niet. Niemand verdiende dit.

Hij was een dapper man. Dapper of erg dom. Toen de boeman zich manifesteerde, had hij hem willen bestrijden met de gereedschappen van de priester: bel, boek en kaars. Maar zo

versla je het duister niet. In veel gevallen zou het niet hebben uitgemaakt, de boeman zou de priester en zijn geestuitdrijving gewoon hebben genegeerd. Uiteindelijk zou hij vertrokken zijn en de priester zou, zoals vaak, met de eer gestreken hebben.

Maar dit was de gevaarlijkste soort boeman waarmee we ooit te maken hadden gehad. We noemden ze gewoonlijk koedoders, vanwege hun eetgewoonten, maar toen de priester zich ermee bemoeide was hij het slachtoffer geworden. Nu was de boeman een volwaardige doder, die de smaak van mensenbloed te pakken had. De priester mocht van geluk spreken als hij het er levend van afbracht.

Er zat een barst in de plavuizenvloer. Een zigzaggende barst die van de voet van het altaar tot zo'n drie voet voorbij de priester liep. Op zijn breedste punt was de barst bijna zo breed als een hand. Nadat hij de vloer gespleten had, had de doder de voet van de priester gegrepen en zijn been tot aan zijn knie naar beneden getrokken.

In het donker onder de vloer zoog hij langzaam het bloed en de levenskracht van de priester weg. Hij was als een enorme bloedzuiger die zijn slachtoffer zo lang mogelijk in leven hield om zijn eigen genoeg te rekken.

Wat ik ook deed, het zou erom hangen of de priester bleef leven. Ik moest de boeman hoe dan ook binden. Nu hij men-

senbloed had geproefd, zou hij geen genoeg meer nemen met koeien.

‘Red hem als het kan,’ had de geestenjager gezegd terwijl ik me klaarmaakte voor vertrek. ‘Maar wat je ook doet, zorg dat je afrekent met die boeman. Dat is je voornaamste taak.’

Ik begon mijn voorbereidingen te treffen.

Terwijl de delversknecht de put groef, ging ik met de delver zelf terug naar de schuur. Hij wist wat er moest gebeuren: hij goot water in de grote emmer die hij meegenomen had. Dat was het voordeel van werken met ervaren mensen: ze zorgden voor degelijk gereedschap. Dit was een sterke houten emmer met metalen hoepels en groot genoeg voor een put van twaalf voet.

Toen de emmer halfvol was, goot de delver er bruin poeder in uit een grote zak die hij van de kar had meegenomen. Hij deed het beetje voor beetje en na iedere keer roerde hij met een stevige stok.

Dat werd zwaar werk, want het mengsel veranderde langzaam in een taaie massa. Het stonk ook, als iets wat al weken dood was, wat niet verrassend was omdat het poeder grotendeels uit gemalen botten bestond. Het eindresultaat

zou een zeer sterke lijm zijn en hoe langer de delver roerde, hoe meer hij begon te zweten en te steunen. De geestenjager maakte altijd zijn eigen lijm en hij had me geleerd hoe dat moest, maar we hadden niet veel tijd en de delver had de spieren voor dit werkje. In die wetenschap was hij zonder vragen aan de slag gegaan.

Toen de lijm klaar was, voegde ik ijzervijlsel en zout toe uit de kleinere zakken die ik had meegebracht, langzaam roerend om te zorgen dat het goed mengde met de lijm. IJzer is gevaarlijk voor een boeman omdat het zijn kracht wegzuigt, en het zout zorgt ervoor dat zijn kracht verbrandt. Eenmaal in de put zal de boeman daar blijven zitten. Hij heeft geen keus, omdat de vloer en de wanden van de put en de onderkant van de zerk helemaal met het mengsel zullen zijn ingesmeerd, zodat hij zichzelf klein moet maken en binnen de begrenzingen van de put moet blijven. Het probleem is natuurlijk: hoe krijg ik de boeman in de put?

Voorlopig maakte ik me daar nog geen zorgen om. Eindelijk waren de delver en ik tevreden. De lijm was klaar.

Het was droog geworden en de lucht was erg stil. Het was eind september en het weer werd steeds slechter. We zouden meer

dan alleen maar regen krijgen en het plotselinge gerommel van onweer ver weg in het westen maakte me nog zenuwachtiger.

Na ongeveer twintig minuten hoorde ik het geluid van paardenhoeven in de verte. Alsof hij door de duivel op de hielen werd gezeten, stoomde de dokter in volle galop de hoek om, zijn mantel wapperend achter zich aan.

Ik had de staf van de geestenjager vast dus ik hoefde me niet voor te stellen. Bovendien had de dokter zo hard gereden dat hij buiten adem was.

Dus ik knikte alleen naar hem.

De dokter liet zijn zwetende paard grazen van het lange gras dat voor de kerk groeide, en volgde me naar de zijdeur. Ik hield hem beleefd open zodat hij voor kon gaan. Mijn vader had me geleerd tegen iedereen beleefd te zijn, want dan werd je zelf ook beleefd behandeld. Ik kende deze dokter niet, maar de geestenjager had erop gestaan dat hij kwam, dus hij moest wel goed zijn in zijn vak. Scheerer heette hij en hij droeg een grote zwarte lederen tas. Die zag er bijna net zo zwaar uit als de tas van de geestenjager die ik in de schuur had laten staan. Hij zette hem een eindje bij de patiënt vandaan neer en terwijl hij de huilende huishoudster negeerde, begon hij zijn onderzoek. Hij schoof de zwarte soutane van de priester weg en ontblootte zijn benen.

Zijn rechterbeen was dun, wit en bijna onbehaard. Maar

het linker, dat door de boeman onder de grond was getrokken, was rood en opgezwollen met dikke paarse aderen die in de buurt van de barst in de vloer donkerder werden.

De dokter schudde zijn hoofd en blies langzaam zijn adem uit. Toen hij tegen de huishoudster begon te praten, was zijn stem zo zacht dat ik hem nauwelijks verstond.

‘Het moet geamputeerd worden,’ zei hij. ‘Dat is zijn enige redding.’

De tranen begonnen weer over haar wangen te stromen.

De dokter keek me aan en wees naar de deur. Eenmaal buiten leunde hij tegen de muur en zuchtte. ‘Wanneer zijn jullie klaar?’ vroeg hij.

‘Klein uurtje nog,’ zei ik, ‘maar het hangt van de steenhouwer af. Hij brengt de deksteen zelf.’

‘Als het veel langer duurt, zal hij het niet redden. In feite geef ik hem nu al weinig kans. Ik kan hem zelfs niets tegen de pijn geven nu, omdat zijn lichaam twee doses niet aankan. En ik zal hem iets moeten geven voordat ik ga amputeren. Zelfs dat kan zo’n shock veroorzaken dat hij meteen overlijdt. En hem direct na de operatie verplaatsen, maakt het alleen maar erger.’

Ik schokschouderde. Ik wilde er niet over nadenken.

‘Weet je precies wat je doen moet?’ De dokter bestudeerde mijn gezicht aandachtig.

‘Meester Gregorius heeft me alles uitgelegd,’ zei ik zo zelfverzekerd mogelijk. In feite had hij me het een dozijn keer uitgelegd. Toen had hij me alles achterstevoren laten opzeggen, net zolang tot hij tevreden was.

‘Een jaar of vijftien geleden hadden we met een zelfde geval te maken,’ zei de dokter. ‘We deden wat we konden, maar de man overleed. En hij was nog wel een jonge boer, zo fit als een slagershond en in de bloei van zijn leven. We moeten maar duimen dat het goed gaat. Soms zijn de oudjes een stuk taaier dan je denkt.’

Er viel een lange stilte die ik verbrak door iets te vragen waar ik me zorgen om maakte. ‘U weet toch dat ik wat van zijn bloed nodig heb?’

‘Je hoeft je grootvader toch ook niet te leren hoe hij een ei moet leegslurpen?’ gromde de dokter. Hij glimlachte daarna vermoeid en wees naar de weg die naar Paardenwed leidde. ‘De steenhouwer is onderweg, dus ga jij maar doen wat je doen moet. De rest kun je aan mij overlaten.’

Ik spitste mijn oren en hoorde in de verte een kar aankomen. Dus ik ging terug langs de grafstenen om te zien hoe ver de delver en zijn knecht waren.

De put was klaar en ze hadden de houten takel al onder de boom opgezet. De knecht was in de boom geklommen en hing het hijsblok en het tegengewicht over een stevige tak.

Het blok was van ijzer, had het formaat van een volwassen mannenhoofd en was voorzien van een stevige haak. We zouden het nodig hebben om de zware deksteen nauwkeurig in positie te brengen.

‘De steenhouwer is er,’ zei ik.

De mannen lieten hun werk onmiddellijk rusten en liepen met me mee naar de kerk. Er wachtte nu een ander paard op het pad, de deksteen lag in de wagen die door het dier getrokken werd. Dat zag er goed uit, maar de steenhouwer leek niet al te blij en ontweek mijn blik. Maar we hadden geen tijd te verliezen en brachten de kar naar het hek dat toegang gaf tot het weiland.

Toen de wagen bij de eik stond, schoof de steenhouwer de ijzeren haak in de ring op de deksteen en de steen werd van de kar gehesen. We moesten afwachten of hij precies pas was. De steenhouwer had de ring goed bevestigd, want de steen hing horizontaal en perfect in balans aan de haak.

Hij werd iets omlaag gehesen, zo’n twee passen van de rand van de put vandaan. Toen vertelde de steenhouwer me het slechte nieuws.

Zijn jongste dochter lag met een zware griep in bed, dezelfde griep die ook de geestenjager geveld had. Zijn vrouw zat aan het ziekbed en hij moest onmiddellijk terug.

‘Het spijt me,’ zei hij terwijl hij me voor het eerst recht aan-

keek. ‘Maar de steen is goed en je zult er geen problemen mee krijgen, dat verzeker ik je.’

Ik geloofde hem. Hij had zijn best gedaan en de steen in heel korte tijd gehouwen terwijl hij liever bij zijn dochter was geweest. Dus ik betaalde hem en liet hem gaan, vergezeld van de dank van de geestenjager, en wenste hem het beste voor zijn dochter.

Toen ging ik verder met mijn werk. Steenhouwers kunnen niet alleen beitelen, ze zijn ook meesters in het plaatsen van dekstenen, dus ik had liever gehad dat hij had kunnen blijven, mocht er iets misgaan. Maar de delver en zijn knecht waren óók vaklui. Ik hoefde alleen maar kalm te blijven en ervoor te zorgen dat ik geen domme fouten maakte.

Eerst moest ik de wanden van de put insmeren met de lijm en daarna de onderkant van de steen, vlak voordat hij op zijn plek werd gelegd.

Ik klom in de put en bij het licht van de lantaarn ging ik aan de slag met een kwast. Het was een klus die zorgvuldig gedaan moest worden, want het kleinste vergeten plekje was genoeg voor de boeman om door te ontsnappen. En omdat de put maar zes voet was in plaats van de voorgeschreven negen, moest ik extra zorgvuldig zijn.

Het mengsel trok in de wanden terwijl ik werkte, wat goed was, want dan zou het minder snel afbladderen als de grond

's zomers opdroogde. Het nadeel was dat ik niet goed kon zien of ik alles wel goed bedekte en of de laag die ik aanbracht wel dik genoeg was. De geestenjager had me gezegd dat je zo iets al doende leerde. Tot op heden was hij erbij geweest om mijn werk te controleren. Nu moest ik het werk alleen doen. Voor het eerst.

Uiteindelijk klom ik uit de put en begon de bovenrand in te smeren. De bovenste drie duim, de dikte van de deksteen, waren langer en breder dan de put zelf. Op deze rand zou de steen straks rustten, zonder ook maar een kiertje vrij te laten waardoor de boeman kon ontsnappen. Net toen ik klaar was, bliksemde het en, een paar tellen later, volgde de donder. De storm hing bijna boven ons.

Ik ging terug naar de schuur om iets belangrijks uit mijn tas te halen. Het was wat de geestenjager een 'lokschaal' noemde. Hij was van metaal, speciaal voor dit doel gemaakt en er zaten drie gaatjes in: alle drie even ver bij elkaar vandaan, vlak bij de rand. Ik nam de schaal uit de tas, wreef hem op met mijn mouw en rende toen naar de kerk om de dokter te zeggen dat we klaar waren.

Toen ik de deur opende, kwam de zware lucht van teer me tegemoet. Links van het altaar brandde een klein vuur. Er stond een metalen driepoot boven waaraan een kleine pot met een donker, borrelend goedje hing. Dokter Scheerer zou

het teer in de pot gebruiken om het bloeden te stoppen. De stomp met teer insmeren voorkwam ook dat de rest van het been geïnfecteerd werd.

Ik glimlachte bij mezelf toen ik zag waar de dokter het hout vandaan had gehaald. Buiten was alles nat, daar lag geen bruikbaar hout, dus had hij een paar kerkbanken in mootjes gehakt. De priester zou er ongetwijfeld niet blij mee zijn, maar het kon zijn leven redden. Hoe dan ook, hij was nu buiten bewustzijn, hij ademde zwaar en er zou de komende uren geen verandering in zijn toestand komen.

Door de kier in de plavuizen kwam het geluid van de boeman die zich voedde. Het was een akelig slurpend en sabbelend geluid, terwijl hij het bloed uit het been zoog. Hij was te druk bezig om te merken dat we vlak bij hem waren en dat we zijn maaltijd zouden gaan beëindigen.

We zeiden niets. Ik knikte alleen naar de dokter en hij knikte terug. Ik gaf hem de metalen schaal om het bloed dat ik nodig had, in op te vangen. En hij nam een kleine metalen zaag uit zijn tas. Het koude glimmende zaagblad legde hij tegen het been van de priester, vlak onder de knie.

De huishoudster zat nog op dezelfde plek, maar ze hield haar ogen dichtgeknepen en ze mompelde in zichzelf. Waarschijnlijk bad ze. Het was duidelijk dat we niets aan haar hadden. Dus ik huiverde en knielde neer naast de dokter.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Je hoeft dit niet te zien,’ zei hij. ‘Je zult er ongetwijfeld ooit nog wel eens getuige van zijn, maar nu niet. Ga naar buiten, jongen, doe je werk. Ik kan het alleen af. Stuur alleen die twee anderen straks naar binnen om me te helpen hem op de kar te tillen als ik klaar ben.’

Ik had mijn kaken op elkaar geklemd en was klaar voor wat er gedaan moest worden, maar dit liet ik me geen twee keer zeggen. Opgelucht ging ik naar buiten. Al voordat ik bij de deur was, sneed een harde kreet door de lucht, gevolgd door het geluid van heftig huilen. Het was niet de priester. Die was bewusteloos. Het was de huishoudster.

De delver en zijn knecht hadden de steen al opgehesen en waren nu bezig de modder eraf te vegen. Toen ze naar de kerk liepen om de dokter te helpen, doopte ik de kwast in het laatste restje lijm en smeerde de onderkant van de deksteen zorgvuldig in.

Ik had nauwelijks tijd om mijn werk te bewonderen, want de knecht kwam al aangerend. En achter hem, een stuk langzamer, liep de delver. Hij droeg de schaal met het bloed erin en zorgde dat hij niets morste.

De lokschaal was een zeer belangrijk stuk gereedschap. De geestenjager had er in Schapeneind een hele voorraad van en ze werden volgens zijn eigen aanwijzingen gemaakt.

Ik trok een lange ketting uit de tas van de geestenjager. Aan

een ring aan het ene eind zaten nog drie kortere kettingen, alle drie met een ijzeren haakje. Ik stak de drie haakjes door de drie gaatjes in de schaal.

Toen ik de ketting optilde, hing de schaal in perfecte balans aan de drie kettingen, dus het was niet moeilijk om hem in de put te laten zakken en hem in het midden op de bodem te plaatsen. Nu was het de kunst om de drie haakjes weer los te krijgen. Je moest de kettingen heel zorgvuldig laten vieren, zodat de haakjes uit de gaatjes gleden zonder dat de schaal omviel en het bloed wegliep.

Ik had er uren op geoefend en hoewel ik erg nerveus was, ging het al bij de eerste poging goed.

Nu was het een kwestie van wachten.

Zoals ik al zei, behoren doders tot de gevaarlijkste boemanen, omdat ze zich voeden met bloed. Ze zijn slim en kunnen snel denken, maar onder het voeden denken ze niet zo veel en zijn ze erg traag van begrip.

Het geamputeerde been zat nog steeds vast in de kier en de boeman was bezig het bloed eruit te slurpen, heel langzaam, om er zo lang mogelijk van te genieten. Zo doet een doder dat. Hij zuigt en slurpt en denkt nergens aan, tot hij merkt

dat er steeds minder bloed in zijn mond komt. Hij wil meer bloed, en er is bloed in veel smaken, maar hij houdt van de smaak in zijn mond. Hij is er dol op.

Dus hij wil meer, meer van hetzelfde, en zodra hij doorheeft dat de rest van het lichaam is losgesneden van het been, gaat hij erachteraan. Daarom moesten de delvers de priester op de kar tillen. De kar zou inmiddels aan de rand van Paardenwed zijn, iedere klip-klop van de paardenhoeven bracht hem verder weg van de boze boeman die wanhopig meer van datzelfde bloed verlangt.

Een doder is net een bloedhond. Hij zou een aardige indruk hebben van in welke richting de priester werd vervoerd. Hij zou ook begrijpen dat de priester een flink eind weg was en dat de afstand steeds groter werd. Dan zou hij iets anders merken: dat wat hij zo graag wilde, was vlakbij.

Daarom had ik de lokschaal in de put gezet. Daarom heette het ook een lokschaal. Het was het aas dat de doder in de put zou lokken. Als hij er eenmaal in zat en zich weer voedde, moesten we snel zijn en konden we ons geen fouten veroorloven.

Ik keek op. De knecht stond bij het hijsblok, met een hand aan de korte ketting, klaar om de steen te laten zakken. De delver stond tegenover me met zijn hand op de steen, klaar om hem goed in positie te brengen. Ze leken geen van bei-

den bang, niet eens nerveus, en opeens was ik blij dat ik kon werken met mannen als zij. Mannen die wisten wat ze deden. We hadden allemaal onze eigen rol, we deden wat we moesten doen, zo snel als we het konden. Het gaf me een goed gevoel. Ik voelde dat ik deel uitmaakte van een groter geheel.

We wachtten stil op de boeman.

Na een paar minuten hoorde ik hem komen. Eerst klonk het als de wind die door de takken floot.

Maar er stond geen wind. De lucht was kalm en in een smalle strook van sterrenlicht tussen de rand van de onweerswolken en de horizon stond de maansikkel die zijn bleke licht mengde met het lantaarnschijnsel.

De delver en zijn knecht konden het niet horen, natuurlijk, zij waren geen zevende zoon van een zevende zoon. Ik moest hen dus waarschuwen.

‘Hij is onderweg,’ zei ik. ‘Ik zeg wel “ja”.’

Intussen was het geluid van zijn nadering schriller, bijna als een gil. Ik hoorde nu nog iets anders: een soort laag, rommelend gegrom. Hij kwam in volle vaart over het kerkhof, recht op de schaal met bloed in de put af.

In tegenstelling tot een gewone boeman is een doder iets méér dan alleen een geest, vooral als hij zich net gevoed heeft.

Zelfs dan kunnen de meeste mensen hem niet zien, maar ze kunnen hem wel voelen, als hij hen aanraakt.

Zelfs ik zag niet veel meer dan een vormeloos rozerood.

Toen voelde ik vlak bij mijn gezicht de lucht bewegen en gleeed de boeman in de put.

Ik zei: ‘Nu!’ tegen de delver, die op zijn beurt naar zijn knecht knikte. De knecht verstevigde zijn greep op de ketting en nog voor hij eraan trok, kwam er een geluid uit de put. Het was zó hard dat we het alle drie hoorden. Ik keek snel naar de twee mannen en zag dat hun ogen wijd werden en hun monden vertrokken van angst voor wat er in de put zat.

Het geluid dat we hoorden, was de boeman die zich voedde met het bloed uit de schaal. Het was als het gulzige klakken van een monsterlijke tong gecombineerd met het woeste snuiven en knorren van een groot vleesetend dier. We hadden minder dan een minuut voordat de schaal leeg was. Dan zou hij ons bloed opmerken. Hij was nu een oerbeest en we stonden allemaal op het menu.

De knecht liet de ketting vieren en de steen zakte langzaam. Ik duwde hem aan de ene kant op zijn plaats, de delver aan de andere. Als ze hun werk goed hadden gedaan en de steen precies het formaat had dat de schets aangaf, zou het moeiteloos gaan. Dat zei ik tegen mezelf, maar ik bleef denken aan de geestenjagers vorige leerling, Bert Breebaard, die gestorven

was bij het binden van een boeman. Een doder, net als deze. De steen was vast komen te zitten, met Berts vingers eronder. Voordat ze de steen weer hadden kunnen ophijsen, had de boeman zijn vingers afgebeten en zijn bloed opgezogen. Hij was gestorven aan het bloedverlies. Ik kon hem niet uit mijn gedachten bannen, hoe ik het ook probeerde.

Het belangrijkste was om de steen in één keer goed op de put te krijgen en natuurlijk om mijn vingers uit de buurt te houden.

De delver had de zaak goed in de hand, hij deed het werk van de steenhouwer. Op zijn teken bleef de steen vlak boven de rand van de put hangen. Hij keek naar me met een strak gezicht en trok zijn rechterwenkbrauw op. Ik keek omlaag en duwde mijn kant van de steen iets opzij, zodat hij perfect in positie hing.

Voor de zekerheid keek ik nog een keer en knikte toen naar de delver, die zijn knecht een seintje gaf.

Twee rukken aan de korte ketting en de steen zakte prachtig in de put en sloot de boeman in.

De doder gaf een woedende schreeuw die we alle drie hoorden. Maar het maakte niet meer uit. Hij zat voorgoed vast en er was niets meer om bang voor te zijn.

‘Goed gedaan!’ schreeuwde de knecht, die van de bok af sprong met een grijns van oor tot oor. ‘Past perfect!’

‘Ja,’ zei de delver droog, ‘alsof-ie ervoor gemaakt is.’

Ik was enorm opgelucht, blij dat het voorbij was. Toen het onweer losbarstte en de bliksem boven ons de steen verlichtte, zag ik voor het eerst wat de steenhouwer in de deksteen had gebeiteld en ik voelde me ongelooflijk trots.

De grote Griekse letter bèta met een diagonale streep erdoorheen was het teken dat er een boeman onder lag. Rechts onder stond een Romeinse 1, wat betekende dat dit een gevaarlijke boeman van de eerste categorie was. Er waren tien categorieën en de nummers een tot en met vier waren dodelijk. Dáár weer onder stond mijn eigen naam: *Wachter*, wat mij de eer van het werk gaf.

Ik had zojuist mijn eerste boeman gebonden. Een doder nog wel!